

פרשת שלח לך
שבת מברכין
סיון תשפ"ה
גיליון מס' 558

יבית אומר

עלון שבועי לכבודו של רבנו הגדול
מרן רבי עובדיה יוסף זצוק"ל

דבר העורך הרב יצחק בר זכאי

יוציאו דיבת הארץ לאמר... ארץ אוכלת יושביה היא (י"ג, ל"ב)
חטאם של המרגלים שהוציאו דיבת הארץ היא שגרמה בכיה לדורות, והגם שהיו ענקי רוח וגדולים אף מדרגת יהושע כדברי הרמב"ן מ"מ שורש חטאם בהוצאת דיבה.
מבואר בזוהר הקדוש: מתוך שחששו שכשיכנסו לארץ ישראל הקדושה, שמא מתוך קדושתה אין הם מתאימים להיבחר לשמש כנשיאים ומנהיגים וימנו אחרים תחתם, ועל כן הסיתו את העם, שהרי הקנאה, התאוה, והכבוד, מוציאים את האדם מן העולם. אדם הנימשך אחר כבוד וגיונונים, הרי שלעולם לא יצליח לצאת ממנו אלא היא עצמה תוציא אותו מן העולם, וכבר העיד על עצמו ר' יהושע בן פרחיה שהיה נשיא ישראל:
כל האומר לי עלה לגדולה אני כופתו לפני הארי עתה שעליתי לגדולה, האומר לי לירד ממנה אני מטיל עליו קומקום של חמין. (מנחות ק"ט)
תאוות הכבוד מושכת אליה גדולים וקטנים ואף את אלו שהגיעו לשיבה מופלגת.
לפני מספר שנים בנאום בכנסיה הגדולה של אגודת ישראל קם ת"ח ואמר: רבותי אני כבר זקן ואין לי יצר של כבוד...
ולאחר מכן נאם מרן הרב שך זצ"ל ואמר: אני חולק עליך שהרי גם אני כבר זקן מופלג ויצר הכבוד בוער בי.
גדולי ומנהיגי ישראל התרחקו מן הכבוד כבורח מן האש בידועים כי הם מוציאים את האדם מן העולם ומעשים בכל יום שאותם שוחרי כבוד עוברים ממחנה אחד לשני והכל על מנת לשמור על כבודם ומעמדם מחשש שיתמעט,
וזאת על אף שלנגד עיניהם עמדה לכאורה דיאלוגיה מסוימת במשך שנים רבות אך התחלפה לה במחי יד עבור תאוות הכבוד.
רק לאחרונה נפגשו עם יהודי נכבד אשר חובק עולם בנכסיו וגיונוני הכבוד שרחשו לו ולדאבון לב נפל מאיגרא רמה לבירה עמיקנא, וכשנשאל מדוע ידידיו ומכריו אינם מסייעים בידו, השיב ואמר:
כל הכבוד שרחשו לי היה בעבור אינטרס אישי מחמת מעמדי הרם, וכשניטל ממני מעמדי אינם מכירים בי עוד.
רק כבודם של גדולי התורה כדוגמת מרן זיע"א היא זו שנשמרת לעד ואף לאחר פטירתם, כי הבורח מן הכבוד הכבוד רודף אחריו.
מרן זיע"א: נשיא הדור, נשיא ישראל, נשיא מועצת החכמים, אשר רק התורה עמדה אל מול עניו לקדש שם שמים בעולם, ללא נגיעות אישיות, הוא הוא הנשיא שלאורו הלכו רבבות אלפי ישראל בארץ ובעולם, ותורתו מכרזת עליו כנשיא ישראל עד היום הזה.

שבת שלום!

שעון קיץ:

שקיעת החמה - 19:52

נץ החמה - 5:34

סו"ז ק"ש: מג"א - 8:21 הגר"א - 9:04

סוף זמן תפילה: הגר"א - 10:16

צאת שבת - 20:22

זמן ר"ת במוצ"ש - 21:21

הזמנים הם לפי אופק ירושלים

פנינים מתורתו על פרשת השבוע

שלח לך אנשים (י"ג, ב')
שלח לך – לדעתך, אני איני מצוה לך אם תרצה שלח (רש"י)
והעיר מרן זיע"א: לכאורה יש להבין מדוע הקב"ה נתן יד חופשית למשה רבינו לשלוח את המרגלים, וכדברי רש"י אם תרצה שלח, והרי הקב"ה צופה הכל מראש וידע את הנזק ואת הבכיה לדורות שיצמחו מתוצאה של שילוח המרגלים, וא"כ מדוע לא מנע במפורש את שילוח המרגלים?
וביאר מרן: עם כל הנזק והצער שנגרם לאבותינו בדור המדבר, מ"מ היה כדאי להם להישאר ארבעים שנה במדבר וללמוד תורה מפי משה רבינו בכבודו ובעצמו שהרי כל התורה שלמדו אז נחרטה עמוק בליבם, כיון שלא היתה להם שום דאגה של אכילה ושתיה וביגוד, וכמו שכתוב "שמתך לא בלתה מעליך וכו'", וגם זכרו את הלימוד בצורה נפלאה, כיון ששתו מבארה של מרים והלימוד הזה השפיע לא רק לדורם אלא לדורי דורות.
ולכן לא מנע את משה מלשלוח את המרגלים.
(תורת הפרשת להגר"א זכאי שליט"א)

ויקרא משה להושע בן נון יהושע (י"ג, ט"ז)
וברש"י התפלל עליו ואמר לו ה' יושיעך מעצת המרגלים.
והקשה מרן זיע"א: מדוע חשש משה שיהושע בן נון יהיה נמשך אחר רשעים אלה, עד שהוצרך להתפלל עליו שהקב"ה יציל אותו מעצת המרגלים? והרי רשעים אלו ראו שמרים הנביאה נצטרעה ולא לקחו מוסר, ומדוע שימשך אחריהם.
ותירץ: ידעו המרגלים בשעה שהגיע הזמן להכנס לארץ ישראל, שמשה רבינו לא יכנס איתם וימות, והרי הם לא הספיקו עדין להנות מזיו תורתו של משה, וע"כ התחכמו ראשי השבטים ואמרו כי זהו בבחינת עת לעשות לה' הפרו תורתך" וטיכסו עיצה להתמרד נגד משה רבינו, ע"י שידברו לשון הרע על ארץ ישראל, וכך יוכל מ"ר להשאיר בחיים, ובזה יזכו להמשיך לשאוב מתורתו, ומשה התפלל על יהושע שינצל מעיצה זו, שהרי יהושע בודאי היה צריך לתפילה זו שהיה שוקד על תורת משה רבו, שנאמר ויהושע נער לא ימיש מתוך האוהל.
(ע"פ כתב יד קדשו)

ארץ אשר היא זבת חלב ודבש (י"ד, ח')
סיפר מרן זיע"א: פעם דרשתי אודות מעלתה של תורה, והסברתי את הפסוק מתוקים מדבש ונופת צופים אודות מתיקות התורה שהיא כדבש, והנה כשסימתי את הדרשה, ניגש אלי אדם עז פנים ואמר לי: כבוד הרב דיברת במשך שעה על התורה שהיא כדבש, ואני לא הרגשתי לא דבש ולא נופת צופים, והשבתי לו: כנראה אתה חולה ולכן חוש הטעם שלך פגום, בעז"ה יתברך כשתבריא ישוב אליך חוש הטעם, ואז תטעם את התורה ותרגיש בה טעם דבש.
(ע"פ מעדני מלך ח"א עמ' פ"ז)

ויקרא משה להושע בן נון יהושע (י"ג, ט"ז)
כתב הבן איש חי זיע"א: מה הטעם שנכתב בן נון בחיריק, ולא בן נון בסגול כמו שנכתב תמיד.
והשיב: רבותינו אומרים כי אותה "יוד" שהוסיף משה ליהושע היתה "יוד" של שרה אמנו שנקראה תחילה שרי ואמר הקב"ה לא תקרא את שמה שרי, כי שרה שמה (בראשית י"ז, ט"ו)
אולם ה"יוד" של שרי לא היתה מנוקדת, ואילו השם יהושע מנוקד בשוא תחת היוד, וא"כ מנין לקח משה שתי נקודות בשביל ניקוד זה? לכן נכתב בן נון בחיריק במקום סגול כי משה רבינו נטל את שתי הנקודות מהניקוד של הסגול ונתנם תחת היוד של יהושע.

האושר בחיים

דרכי המלחמה והטקטיקה של הגויים בנויות על עוד נשק ועוד נשק, עוד כלי זיין ועוד כלי משחית. אבל לא כן הוא חלק יעקב, לא זוהי דרך מלחמתנו ולא זוהי דרך נצחוננו. **לנו יש דרך אחת**: לימוד התורה! זה נישקנו, זה אושרנו, זה הצלחתנו, זה קיומנו, זו חיותנו. שום שרפות לא יכלו לנו. שרפו את ספרי הקודש שלנו – הגוילים נשרפו אבל האותיות נשארו פורחות! והאותיות הקדושות הללו של התורה הקדושה הן סוד קיומה של האומה הישראלית.

יהודים יקרים ואהובים! זה הוא הדף היומי! שהיהודי ילמד, ייכנס לבית המדרש, **אז הוא מאושר!** הוא איננו עושה טובה לאף אחד, אלא אך ורק מיטיב עם עצמו ועושה את עצמו למאושר באדם! כשהוא לומד – **אז הוא בז ולועג לכל צרות** וטרדות העולם הזה! אמנם כן, הוא מודאג בעניי פרנסה, מאין יבוא עזרו? הוא לומד דף גמרא, ואז הוא מתמלא בכזה מין אושר וחזוה וביטחון מהבורא יתברך, אה! בוודאי השם יתברך יעזור! יותר מזה אין יהודי יכול לעזור לעצמו! רק בדרך זו, וזה הוא יהודי.

יהודים יקרים! האם בתביעה אנחנו באים אליכם – כשאנחנו מציעים לכם ללמוד את הדף היומי! האם עול כבד באנו להטיל עליכם? לא ולא! אדרבה, אנחנו באים להנעים לכם את החיים ולעשותם מאושרים בלימוד הדף היומי!

היכנסו נא לבית המדרש, הפריש לכל הפחות שעה אחת מהיממה ללימוד הדף היומי, ואז ימתקו וינעמו לכם גם שאר עשרים ושלוש השעות ביממה! **תהיו מאושרים!** טעמו נא זאת! "טעמו וראו כי טוב ה'" (תהילים לד, ט) כמה מאושר הוא הלומד. ועל כן יש לאדם לקבל על עצמו בקבלה גמורה להמשיך יום יום ללכת ללמוד!

איך נראית שבת קודש אצל היהודי?! איזה עונג! הוא המלך, ואשתו מלכה, ובניו בני מלכים! הוא נח מיגיעו של כל השבוע, המח פנוי לקלוט דברי תורה, רעיון מלבב, וספרים ודברים שמחזקים, והכל בא מלימוד התורה!

בכל עיירה ועיירה של יהודים היו כל מוסדות התורה והחסד מפותחים, תלמודי תורה, גמילות חסדים, הכנסת אורחים וכו', כל החיים מסודרים ומאושרים על פי התורה הקדושה, והכל נובע מהמתיקות של הקביעות בלימוד התורה.

(מִן הַר שֶׁךְ זַ"ל בַּמַּעֲמָד סוּם דִּף הַיּוֹמִי)

(היכל התרבות תשמ"ג)

חידה ששאל מִן זִיע"א את בני ביתו

ראש שמי- כי וכ'

אמצע שמי- כף על כף

סוף שמי- רביעית הכף

תשובה- משה

כי' וכ' = 40 = מ' = 20+20=40

כף על כף = ש' = 300 = 100+100+100=ש'

רביעית הכף = ה' = 5 = 20/4=5

דברי ישראל וחידותם

- א. **היכן מצינו** עמוד בש"ס שאין בו כלל גמרא?
- ב. **איזה מצוה** יכול האדם לקיים רק כשהוא במצב של ישיבה?
- ג. **היכן מצינו** מת שהוציא את הרבים ידי חובה?
- ד. **היכן מצינו** אדם שמתחייב במצוות עוד בטרם מלאו לו י"ג שנה?
- ה. **איך יתכן** שיהודי גמור יהיה חייב רק בשבע מצוות בני נח כגוי?
- ו. **אדם נטל** חתיכת דג כשר, בירך ואכל, וביטל מצוות עשה מהתורה, היתכן?
- ז. **לחם הנאפה** ע"י יהודי כשר, ואסור לאוכלו הכיצד?
- ח. **יהודי בישל** בשר כשר בסיר בשרי, ואסור להשתמש יותר בסיר עד שיגעילו – הכיצד?
- ט. **מתי מותר** לאכול חזיר, אפי' שאינו מצב של פיקוח נפש?
- י. **היכן מצינו** דבר שמונח בכלי אסור לאוכלו, ואם הוא בפיו מותר לאוכלו?
- יא. **שני דברים** אחד כשר, והאחד אינו כשר, וכמניחים את האינו כשר על הכשר, נעשה האינו כשר לכשר והכשר לאינו כשר – היתכן?
- יב. **לסבא אחד** קוראים **אורי**, ולסבא השני **מאיר** וכשנולד הנכד נתעורר ויכוח איך לקרוא לו – פתור את הבעיה!
- יג. **היכן מצינו** דיני ממונות שפטור לשלם משום שלום בית?
- יד. **היכן מצינו** מנהג שמזמן אדם את שונאיו לאכול ולשמוח עמו?
- טו. **מה הטעם** שנהגו לומר **לחיים** כששותים יין?

תשובות

- א. **מסכת נזיר** דף ל"ג ע"א.
- ב. **מפני שיבה** תקום והדרת פני זקן.
- ג. רבינו הקודש לאחר פטירתו, הגיע לביתו בערב שבת, ופטר בקידוש את בני בתו (כתובות ק"ג-ובגליון הש"ס שם)
- ד. **יש שכתבו** שכן נח חייב בשבע מצוות, אף בטרם מלאו לו י"ג שנה (תשובת הרא"ש כלל ט"ז)
- ה. **שיטת ר' יהודה** (ב"ק פ"ז) שסומא פטור מכל המצוות, ובמנחת חינוך (מצוה ב') הוסיף שמ"מ חייב במצוות שבני נח מוזהרים עליו, דאין סברא שיהיה גרוע מבן נח.
- ו. **אכל דג** מבלי לבדוק את סימניו (סנפיר וקשקשת) ומבואר בספר החינוך (מצוה קנ"ג) אם עבר ולא בדק ביטל מצות עשה של בדיקת הסימנים.
- ז. **לחם שנילוש בחלב**, גזרו חכמים לא לאוכלו, שמא יאכלנו עם בשר, אלא אם כן שינה צורתו (יור"ד סי' צ"ז).
- ח. **קדירה שבשלו** בה באיסר בשבת, נאסרה מפי שבלועה בדבר האסור.
- ט. **השושט בהמה** טהורה ומצא בתוכה חזיר – והרי הוא בן פקוע (ירושלמי תרומות פ"ח ה"א).
- י. **דם שפירש ממנו** – כגון שנשך כיכר ויצא דם משניו צריך לגרדו, ודם לבין השיניים מוצצו (יור"ד סי' ס"ו)
- יא. **מליחת בשר**, המלח כשר, והבשר אינו ראוי לאכול מחמת הדם שבו, וכששמים את המלח על הבשר נעשה הבשר כשר לאכילה, והמלח נאסר (רמ"א יור"ד סי' ס"ט ס"ט)
- יב. **כתב הים** של שלמה (גיטין פ"ד, כ"ו) וזקני הר"ר מנחם היה לו בן, ושם אביו היה **מאיר**, ושם חמיו היה **אורי** ולבסוף קראוהו **שניאור**, כלומר שני אורות, מאיר – הוא **אור**, ואורי – הוא **אור**.
- יג. **כתב הרמב"ם** (אישות כ"א) אשה ששברה כלים בעת שעשתה מלאכתה בביתה פטורה משום שלום בית.
- יד. **כתב באורחות חיים** (ח"ב עמ' 14) ונהגו בכל מקומותינו שהמל את בנו, או מכניס בנו ובתו לחופה שמשלים עם שונאיו, וקורא אותן לאכול ולשמוח עמו כדי שיברכוהו ולא יקללוהו.
- טו. **כתב בדעת זקנים** בעלי התוספות (ויקרא י', ט') טעם לאמירת לחיים משום שע"י שאדם הראשון שתה יין בברכת נישואיו, נשתכר ועבר על ציווי ה' (לדעה שעץ הדעת היה גפן) וע"י כך נקנסה עליו מיתה ולפי שהיין גרם מיתה לאדם, נהגו לאמר לחיים לאחל שיהיה לחיים ולא למוות.

אחכה לו בכל יום שיבוא

גרסינן במס' סנהדרין (צ"ז) - תיפח עצמן של מחשבי קיצין שהיו אומרים כיון שהגיע הקץ ולא בא, שוב אינו בא אלא חכה לו שנא' "אם יתמהמה חכה לו", ופירש"י - **תיפח נפשו** של מחשבי הקץ, שלא היה לו לכזב ולומר כיון שלא הגיע וכו', עכ"ל. ומשמע דהוה קללה נמרצת למחשבי הקץ וכמסכת דרך ארץ (י"א, י"ג) ר' יוסי אומר הנותן את הקץ **אין לו חלק לעוה"ב**. וכך פסק הרמב"ם הלכות מלכים (פי"ב ה"ב) וז"ל: וכן לא יחשב הקיצין, אמרו חכמים תיפח רוח של מחשבי קיצים אלא יחכה ויאמין בכלל הדבר, ע"כ.

ומשמע לכאורה שהחשש הוא שכשיראו שלא בא באותו תאריך הדבר יגרום לחלישות הדעת ורפיון בעבודת השם. ואפשר לומר עוד שהטעם הוא שאם יסברו שיבוא משיח בתאריך מסויים לא ישובו בתשובה עד אותו היום. ועוד אפשר לומר שהטעם הוא שכיון שיקבעו תאריך מסויים לגאולה הרי שעד אותו הזמן כבר אינו **ממתין בכל יום** שיבוא. **ולכאורה צ"ע** שהרי מצינו שחז"ל גופא מחשבים את הקץ - כגון במס' סנהדרין (צ"ז) שלח ליה רב חנן בר חליפתא לרב יוסף: מצאתי אדם ובידו מגילה וכו', וכתוב בה: **לאחר ארבעת אלפים ומאתים ותשעים ואחת שנה** לבראיתו של עולם - העולם יתום, מהן מלחמות גוג ומגוג, ושאר ימות משיח, ואין הקב"ה מחדש את עולמו אלא לאחר שבעת אלפים שנה, וי"א לאחר חמשת אלפים שנה, וי"א לאחר חמשת אלפים שנה - עיי"ש,

וכן בזוהר הקדוש תולדות (קל"ט) - בשתיטאי יהא פורקנא - באלף השישי תהיה הגאולה עיי"ש וצ"ל שאלו רק רמזים לגאולה ואין מפורש שם תאריך מסויים ומדויק.

ואומנם מצאנו שגדולי ישראל עסקו בחישוב הקץ, **עי' לרב סעדיה גאון** בספר אמונות והדעות (מאמר שמיני פ"ג) וברמב"ן על התורה (בראשית ב', ג') וז"ל: כי בתחילת האלף השישי תתחדש מלכות אומה שלטת ואימתני ותקיפא יתירא ומתקרבת אל האמת יותר מן הראשונות עכ"ל.

וכן **הרמב"ם באגרת תימן** (ד"ה אבל מה) הזכיר בדבריו את קיצו של ר' סעדיה גאון הנ"ל.

וכן רבינו הגר"א רמז לקץ לפי שיטתו (עיי' פירושו לספרא בצניעותא (פ"ה דף ל"ג) ושם חתם בזה"ל: ומכאן תדע קץ הגאולה שהוא בעיתה ח"ו כשלא יהיו זכאין שהוא קץ האחרון

ואומנם **כתב האבן עזרא** (דניאל י"א, ל"א) וז"ל: כל החושבים המילות או האותיות בחשבון גימטריה (לדעת הקץ) הכל הבל ורעות רוח, כי דניאל לא ידע הקץ (וכי"ש הבאים אחריו) עכ"ל.

אך כבר כתב באברבנל בספרו מעייני הישועה (מעין א' תמר ב') וז"ל: לא קראו חכמים **מחשבי קיצין** כי אם **שמחשבים מערכות** שמים ומחברותיהם ויגזרו עת הגאולה על פי חוכמה זו, ולכן נקרא מחשבי קיצין מלשון - **מחשבי תקופות ומזלות**, אבל לא גינו חכמים מי שיחקור את הקץ מתוך דברי הנביאים וכו' עיי"ש.

ומרן החיד"א בספר שם הגדולים (מע' גדולים אות א' סי' רי"ט) כתב וז"ל: כבר ראשונים שאלו אמאי לא אתא משיחא בימי חסידים הראשונים בימי רשב"י וכל הקדושים אשר עמו שהיו דבקים בה', והיו נשמות עליונות, והיתה האש מלהטת סביבם ומלאכי השרת מוקפים חומה, ואלהיה זכור לטוב היה מדבר עמם כאשר ידבר איש אל רעהו וכביכול גוזר גזירה ואינהו מבטלים אותה, **וא"כ מדוע בושש ולא בא בן ישי?**

ותירץ: גזרה חכמתו יתברך על ישראל אלף שנות גלות כדכתיב (איכה א', י"ג) נתנני שוממה כל היום, **והוא יומו של הקב"ה** (והוא אלף שנים) וכל אותם תנאים ואמוראים היו סמוך לחורבן תוך אלף שנים ולכן לא הועילה קדושתם להביא משיח.

ויתכן לתרץ שאיסור לחשב את הקץ הוא רק בעיתה, כי כבר נודע שיש שני קיצים, "בעיתה" וכן "אחישנה" (עי' סנהדרין ע"ח) ואפשר שכל האיסור לחשב את הקץ נאמר דווקא אם מחשב את הקץ של **בעיתה**, והיינו שבהכרח צריכה הגאולה לבא אז, אבל אם מחשב את הקץ של אחישנה שרי, שהרי אפשר שקץ זה ישתנה בהתאם לזכויות והעבירות של עם ישראל באותו הדור. **ועוד י"ל**: דהנה הרמב"ם באגרת תימן (ד"ה אבל מה) הזכיר את הקץ שכתב ר' סעדיה גאון הנ"ל וחתם הרמב"ם בזה"ל:

ואנו דנים את רב סעדיה לכך זכות שמה מה שהביאו לענין זה (לחשב את הקץ) ואע"פ שהיה יודע שהתורה אסרה זה לפי שהיו בני דורו בעלי סברות נשחתות וכמעט שתאבד תורת ה' לולי הוא עליו השלום וכו'

וראה בכלל מה שראה בדעתו לקבץ המון העם על דרך חשבון הקיצים כדי לאמץ אותם ולהוסיף על תוחלתם עכ"ל.

וכונתו לאמר שזו היתה הוראת שעה לצורך זמנו ומקומו לחזק ברכיים כושלות כשראה שהמון העם ירדו מטה מטה ברוחניות.

ועוד י"ל דכל התאריכים שהזכירו חכמי ישראל הם **המסוגלים** יותר לגאולה אך הדור לא היה ראוי באותו הזמן

ולסיום נראה ברור דעלינו להתרכז **במה** יביא את הגאולה שהוא ענין שלנו ולא **מתי** תבא הגאולה. שהוא ענין של הקב"ה,

והעיקר הגדול לקרב את הגאולה הוא תשובה ומעשים טובים וכמו שאמר רב בסנהדרין (צ"ז)

כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה ומעשים טובים.

(מתוך הספר מרכבות ארגמן)

להגאון ר' מאיר אליהו שליט"א

ח"ה סי' ל"ח

ותלמודו בידו

אסופת מכתבים כפי שסיפר רבינו על עצמו
בין בתרי ספרי

הנה כידוע במלחמת ששת הימים היו חיילי ישראל במיצר מפני חסרון גדול של כלי מלחמה וכשלחמו בחזית הסורית היה מחסור של כלי נשק, והקב"ה ברחמיו נתן בידם של גדול של פצצות שנפלו לידם בחזית המצרים, ממה שהשאירו אחריהם המצריים בבורחם ממדבר סיני מפני ישראל, וחיילי ישראל נטלו את הפצצות הללו והשתמשו בהם כנגד הצבא הגדול, וכך בעזרתם השמידו את הביצורים של הצבא הסורי, חרבם תבא בליבם, וזהו שאומרים והקב"ה מצילנו מידי.

(משוש תבל עמ' ר"ס – מתוך כתב יד קדשו)

הנה דובר צה"ל הודיע ואמר: אין לכם מושג על היקף הניסים שהתרחשו בימי המלחמה, כשאיים סדאם חוסיין לשרוף את חצי מדינת ישראל – הוא ידע מה שהוא אומר, באתר מסויים נמצא מצבור הגז של כל אזור גוש דן, כמה מטרים מתחת לאדמה, אף אחד לא יודע איפה זה, אבל סדאם חוסיין ידע, אולם הקב"ה הקדים רפואה למכה, וכמה ימים לפני כן, חל קלקול בצינור הראשי, וכל המערכת יצאה מכלל פעולה, והאחרים החליטו לסגור את כל הצנרת לצורך תיקונים ומפני זה רוקנו משם את כל הגז, והנה כעבור כמה ימים פגע שם טיל סקאד פגיעה מדויקת בצינור הראשי ולא קרה דבר, אך אילו היתה זרימת גז בצינור, הרי שחלילה כל תל אביב היתה עולה באש, אבל ה' יתברך הקדים רפואה למכה להחיות עם רב, לעושה נפלאות גדולות כי לעולם חסדו!!

(מאור ישראל דרושים עמ' רע"ו)

אני זוכר בשנת 42 הגיע היטלר ימ"ש לאכסדריה של מצרים והיתה במחשבתו להכנס כאן לארץ ישראל, אנחנו חשבנו כבר שחלילה יכנס כאן וישרוף את כל היהודים, אני ראיתי במצרים איך בתים נחרבו ונהרסו עד הסוף מהפצצות שלו, היינו בכותל המערבי לאחר סליחות עם הגאון רק יעקב עדס ע"ה, היינו בוכים ובוכים בסליחות שהיו מחרישי אוזנים, עד שנתן הקב"ה בליבו של היטלר שיילחם עם רוסיה, הוא נתן פקודה לשר הצבא שלו – רומל שישנה כיוון וילחם נגד רוסיה ובי"ה עזבו אותנו, שם תהא קבורתו, שם תהא מפלתו ומתתו וזה פסוק בעובדיה – "ובהר ציון תהא פליטה" אם נעשה לנו נס כזה מה אשיב לה', אם לא נלך בדרך התורה והמצוות.

(שמענו מפי קודשו)

סיפר מרן זיע"א

ביום חמישי כ"ט אייר התשכ"ז – יום הנצחון על צבאות מדינות ערב – נשא מרן זיע"א את דבריו: במה נקדם לה' על שהקשיב לתפילת עמו ישראל והגביר כוחם, על הגבורות, ועל התשועות, על הניסים, ועל הנפלאות אשר לא נבראו כמעט בכל הארץ ובכל הגויים.

הנה נשיא מצרים – נאצר ימ"ש התמקם במדבר סיני עם 130 אלף חיילים ואנשי צבא 900 טנקים משוריינים – כנגד 900 רכב ברזל של סיסרא שנפל לפני עם ישראל, 300 מטוסי קרב ובי"ה הנותן נקמות לנו, כולם הופלו והובסו בידי ישראל, ברוך שובר אויבים ומכניע מינים אודך ה' כי אנפת בי, ובי"ה שע"י כך חזרו עם ישראל בתשובה.

בחסדי ה' בטחנו, ובעזרתו אויבנו נכנעו תחתינו, ועל זאת נאמר: שמעו עמים ירגזון – אלו סין וברית המועצות, חיל אחז יושבי פלשת – אלו הפלשתינים, אז נבהלו אלופי רבת עמון, אלי סוריה יאחזמו רעד נמוגו כל יושבי עיראק, תיפול עליהם אמתה ופחד.

(מתוך כתב יד קדשו של מרן)

סיפור השבוע

מעשה שהיה באברך יקר, מופלג בתורה ויראת שמים, שבנו הקטן נפצע במהלך משחק, והוזקק לטיפול בבית החולים. האב שהה עם בנו בבית חולים במשך כל היום כולו, ולקראת ערב שוחררו לביתם. חשב האברך בליבו, שמאחר ובמשך כל היום לא התאפשר לי ללמוד בצורה מסודרת ולשקוע בתלמודי, אולי הלילה, שהוא ליל שישי, אעשה 'משמר', ואלמד עד הבוקר בבית המדרש. ביקש רשות מאשתו ללכת ללמוד בבית המדרש כל הלילה, והיא הסכימה לכך בחפץ לב.

פנה אפוא האברך לבית המדרש, פתח את הגמרא והחל ללמוד במרץ רב.

אך לא עברו דקות ספורות, ונרדם על גבי השולחן. התעורר וניסה להמשיך ללמוד, ושום נרדם.

החליט האברך שמה שנחוץ לו כעת כדי להתעורר ולהמשיך ללמוד במרץ, זה כוס קפה חם. והנה, בקומת הכניסה של אותו בית מדרש יש מכונת קפה אוטומטית, שלאחר שמשלשלים לתוכה את הכסף, יוצא כוס קפה מוכן, עם חלב! הוא ניגש למכונה, מכניס ידו לכיס כדי להוציא את הארנק, ולהפתעתו הוא מגלה, ששכח את הארנק בבית... אם אשוב לביתי, חשב בליבו, אני עלול להישאר בבית וללכת לישון, ולא לסיים את המשמר.

אמר האברך לעצמו, וכי יעלה על הדעת שכל הלימוד שלי תלוי ועומד על כוס הקפה?! אלך ואשבור את השינה בלימוד מתוך התלהבות!

ואכן עמד האברך על רגליו, והחל ללמוד בניגון ערב במיוחד. היצר הרע ניסה לשכנעו שהוא לא יחזיק כך מעמד זמן רב, ולכן כדאי להפסיק את הלימוד כבר עתה, אך הוא 'הרגיז' עליו את יצרו הטוב, שטען כנגדו שכל עוד הוא מחזיק מעמד ימשיך ללמוד, וה' יעזור להלאה.

לא חולפות דקות אחדות, והוא שומע את הדלת נפתחת. מאן דהוא נכנס לבית המדרש, כשכוס קפה מהביל בידו. האורח, שמיועדו האברך לא הכירו כלל, פנה אליו ושאל:

"אולי תרצה לשתות כוס קפה חם?"

התלמיד חכם היה כבר בטוח שמדובר ב... אליהו הנביא. "מה פתאום החלטת להביא לי כוס קפה?!", תמה בפניו.

האורח, משיב ומספר לו, "זה עתה חזרתי מחתונה, וחפץ הייתי לגנוס כוס קפה חם. הכנסתי את השקלים למכונה, והנה יוצאת כוס הקפה עם החלב."

"אבל – ממשיך האיש – פתאום נזכרתי, שבחתונה אכלתי מנה בשרית, ועדיין אסור לי לשתות את הקפה החלבי... חבל היה לשפוך את הקפה החם, ולכן עליתי לבית המדרש, על מנת לחפש מישהו שאוכל לתת לו את הקפה..."

והנה לפניך כוס הקפה המהביל מוכן לשתיה!"

בירך התלמיד חכם בהתרגשות על כוס הקפה 'שהכל נהיה בדברו', והמשיך ללמוד ברעננות ובשקידה מופלאה עד לאור הבוקר.

סיים התלמיד חכם, שהמעשה המופלא שאירע עמו, יכול ללמדנו על דרכו של האדם בעבודת הבורא שהנה כשגמר בדעתו שהוא באמת רוצה ללמוד, ואינו מוותר, אלא יוצא למלחמה נגד היצר, מייד שלח הקב"ה עזרו מקודש.